

Costul ridicat al păcatului

10 octombrie 2005

Donald K. Short

"Și după Lege aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9,22).

În Vechiul Testament este prezentat un întreg arsenal de simboluri. Acest mozaic de jertfe și ceremonii își găsesc împlinirea finală doar la cruce. Tot așa, aproape toate episoadele descrise în Vechiul Testament, care par deseori evenimente istorice dramatice, sunt parabole scrise pentru învățătura noastră, ca să putem înțelege conflictul final.

Oricât de dulce a fost fructul din care a mâncat Eva, gustul nu a ținut mult. Când a dat și soțului ei să mănânce, amestecul de "bine și rău" s-a dovedit a fi mai mult decât puteau mințile lor să suporte. Teroarea i-a cuprins pe amândoi. Disperarea și vina i-ar fi distrus, dacă nu ar fi fost făgăduința lui Dumnezeu în acest ceas de criză. Cel care le-a adus speranță era chiar Dumnezeu de care se despărțiseră. Sămânța credinței a fost plantată în făgăduință, și cu toate că moartea fizică s-a impus asupra timpului, moartea veșnică, a doua moarte, va fi biruită de Sămânță în biruința ei asupra păcatului.

Cine ar fi putut bănuși cât de vastă urma să fie această apostazie? Întâiul născut, despre care Eva credea că va fi Mesia, a devenit întruparea urii lor necunoscute față de Dumnezeu. Cain l-a ucis pe Abel. Ar fi putut prevedea cineva că urmau să fie milenii de nelegiuire și chin? Moștenirea lui Cain stă ca dovadă a profunzimii păcatului și nelegiuirii ascunsă adânc în inima omenească.

Cain a "ieșit din fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden" (Geneza 4,16). Că a devenit un apostaziat este destul de clar, căci L-a părăsit pe Domnul. Locul în care a plecat nu este menționat decât o singură dată în Scriptură. Cuvântul înseamnă fugă, abandonare. Rădăcina pare a fi caldeană, iar Caldeea este sinonimă cu vrăjitoria, astrologia și magia. Primul ucigaș și apostat de pe pământ s-a așezat să locuiască într-un loc care a devenit simbolul confuziei, misterului și păcatului.

Mulți ani după potop, Avraam a fost chemat din țara Ur, din Caldeea. De la porțile grădinii Eden până la marele război final al încheierii istoriei, Babilonul a fost sediul apostaziei (Apocalips 17,5). Toți cei care au vrut să se închine adevăratului Dumnezeu au trebuit să se despartă de "MAMA DESFRÂNATELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI."

Omorârea lui Abel nu a putut fi ascunsă. Domnul a auzit și a înțeles limbajul sângelui lui Abel care striga la El din pământ. Același limbaj urma să fie folosit 4000 de ani mai târziu pe dealul Calvarului. Până astăzi acesta este limbajul pe care cerul îl înțelege, dar pe care biserica urmează încă să-l învețe. Noi "nu ne-am împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului" (Evrei 12,4).

Putem pretinde că ispășirea ne ferește de consecințele și costul ridicat al păcatului. Cererea ca adevăratul Hristos să ia crucea noastră așa cum a luat-o pe a Lui este prea scumpă – ea costă "sânge." Am putea găsi un "hristos" care trece cu vederea păcatul, care este în afara omenirii, diferit de frații Săi, și care totuși face minuni. Ne-am putea ascunde în spatele acestui "înlocuitor" "unic." Dar păcatul trebuie biruit și anihilat, nu doar acoperit de un înlocuitor care scuză păcătuirea noastră continuă.

Acesta este singurul adevăr pe care îl cunoaște Scriptura. El a suferit "în trup" și chemarea noastră este să-L urmăm în această înțelegere a păcatului și mântuirii. A avea "gândul" acesta înseamnă a fi în război cu doctrinele false ale Babilonului. El se bucură să stea pe "ape mari" căci acela este locul unde se îmbată mai marii pământului cu amăgirile lui și se unesc cu el în adulter (Apocalips 17,1.2).

Fiul omului a ales să coboare în adânc și să fie îngropat ca să împlinească toată neprihănirea. El a înțeles că este o parte a trupului colectiv al omenirii și a mers până în profunzimile suferinței neamului în lupta cu "eul." El a murit față de păcat (Romani 6,10).